

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολὴ γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνεύουσας Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καὶ γὰρ ὁ τάλας, δεδουκὼς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

Οἰκουμενιστικὸς Σταθμὸς: 11η Γενικὴ Συνέλευση τοῦ «Π.Σ.Ε.» στὴν Καρλσρούη τῆς Γερμανίας* 31.8-8.9.2022

Πρὸ ἑξαμήνου, πραγματοποιήθηκε ἓνα μεῖζον Οἰκουμενιστικὸ γεγονός πολὺ μεγάλης σημασίας καὶ βαρύτητος, τὸ ὁποῖο μᾶλλον δὲν προσέχθηκε μέσα στὸν καταϊγισμό τῶσων ἄλλων ἀποπροσανατολιστικῶν συμβάντων: ἡ 11η Γενικὴ Συνέλευση τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν» στὴν Καρλσρούη τῆς Γερμανίας.

Πρὶν ὅμως νὰ ἀναφερθοῦμε σὲ αὐτό, θεωροῦμε καλὸ νὰ κάνουμε μιὰ σύντομη ἀναδρομὴ στὴν μέχρι τώρα ἐξέλιξη, γιὰ νὰ κατανοήσουμε καλύτερα τὰ ὅσα διαδραματίσθηκαν καὶ τὸ μέγεθος τῶν εὐθυνῶν μας.

• **Τ**ὸ γνωστὸ *Διάγγελμα* τοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως «πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» τοῦ ἔτους 1920, πρότεινε οὐσιαστικὰ τὴν ἴδρυση μιᾶς «**Κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν**», τὴν σύμπηξη δηλαδὴ μιᾶς «**Διαχριστιανικῆς Ὁμοσπονδίας**», γιὰ τὴν θεσμοποίηση αὐτοῦ ποὺ διαμορφώθηκε ὡς **Οἰκουμενικὴ Κίνηση**. **Ἡ** πρόταση ἀπέβλεπε στὴν ὠφέλεια, ὅπως ἔλεγε, «**τοῦ ὅλου τῆς Ἐκκλησίας σώματος**», δηλαδὴ Ὁρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων, κάτι τὸ **πρωτοφανὲς** στὴν ἱστορία τοῦ Χριστιανισμοῦ. **Σ**ημειωτέον, ὅτι πρὸς διευκόλυνσιν αὐτοῦ τοῦ δυσσεβοῦς ἐγχειρήματος ἀποτολήθηκε καὶ ἡ λεγόμενη *Ἡμερολογιακὴ Μεταρρύθμιση* τοῦ

έτους 1924, για λόγους **προσεγγίσεως** τῶν Χριστιανικῶν κόσμων Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως.

Γιὰ νὰ ὑλοποιηθεῖ αὐτὸ τὸ ἐπικίνδυνο Οἰκουμενιστικὸ ὄραμα καὶ νὰ προχωρήσει τελικὰ στὴν πραγμάτωσή του, προϋπέθετε ὅτι οἱ Καινοτόμοι Οἰκουμενιστὲς στὸν χῶρο τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐγκολπώθηκαν τὶς ἐξῆς κύριες ἐκκλησιολογικῆς φύσεως κακοδοξίες:

α) Ἀναγνώρισαν ἀπροϋπόθετα ὡς ἔγκυρο τὸ βάπτισμα τῶν αἰρετικῶν, ἀσχέτως ὁμολογίας καὶ τύπου, **β)** θεώρησαν ὅτι δύνανται ὅλοι ὅσοι πιστεύουν στὸν Χριστὸ νὰ διατελοῦν σὲ συνεργασία καὶ κοινωνία, καὶ **γ)** μὲσω δὲ τοῦ τρόπου τούτου μποροῦν ἀπὸ κοινοῦ πλέον νὰ ἀποδυθοῦν στὴν ἀντιμετώπιση τῶν διαφορῶν δεινῶν καὶ προβλημάτων ποὺ ταλανίζουν τὸν κόσμο καὶ τὸν ἄνθρωπο.

Ὅλοι αὐτοί, δῆθεν ὀρθόδοξοι καὶ ὄντως ἑτερόδοξοι, ἀπέκτησαν τὴν συνείδηση ὅτι **συναποτελοῦν** πλέον μία «**Οἰκουμενικὴ Ἀδελφότητα**», οἱ διαφορὲς τους δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὡς «**νόμιμες ἐκφράσεις τῆς αὐτῆς πίστεως**», ὅτι ὅλοι μαζί βρίσκονται μέσα στὰ ὅρια τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἄρα ἀποτελοῦν «**Ἀδελφὲς Ἐκκλησίες**», καὶ ὅτι ὅλοι μαζί μποροῦν νὰ παρέχουν **κοινὴ μαρτυρία πίστεως** καὶ νὰ διακονοῦν ἀπὸ κοινοῦ τὸν σύγχρονο κόσμο.

Ὅλα αὐτά, ὅπως γίνεται κατανοητό, δὲν ἀφήνουν κανένα περιθώριο γιὰ ἔκκληση *Μετανοίας* στοὺς αἰρετικούς, ὥστε νὰ ἐνσωματωθοῦν στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία γιὰ νὰ σωθοῦν· ὅπως ἐπίσης, καμιὰ ἀπολύτως ἀναφορὰ δὲν γίνεται στὴν Ἱεραποστολικὴ μαρτυρία τῆς Ὁρθοδοξίας ἐναντι ὧν ἐξέπεσαν ἀπὸ τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι πρέπει ἀπαραίτητα νὰ ἐπανέλθουν σὲ αὐτὸ γιὰ νὰ ἀποκτήσουν ὄντως Χριστιανικὴ ταυτότητα καὶ ὑπόσταση.

Ὁρόσημο στὴν ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως γιὰ τὴν πραγμάτωση τῆς «**Διαχριστιανικῆς Ὁμοσπονδίας**», βασισμένης στὶς παραπάνω ἀντορθόδοξες ἀρχές, ἦταν ἡ ἴδρυση τοῦ «**Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν**» στὸ Ἀμστερνταμ τῆς Ὁλλανδίας τὸ ἔτος 1948.

Ἡ σταδιακὴ συμπερίληψη ὄλων τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν στὸ «**Π.Σ.Ε.**» ἕως τοῦ ἔτους 1965, ὡς «**ὀργανικῶν μελῶν**» του (λήγοντος τοῦ 20οῦ αἰ. ἀνακοίνωσαν τὴν ἀναστολὴ τῆς συμμετοχῆς του οἱ Ἐκκλησίες Γεωργίας καὶ

Βουλγαρίας), κρίθηκε (ή συμπερίληψη) δεόντως ως «ἀποκαλυπτικῶς φρικαλέα», ως «ταπεινώσις τερατώδης» καὶ ως «ἀνήκουστος προδοσία» (π. Ιουστίνος Πόποβιτς).

Οἱ ἐκ τῶν νεωτεριστῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστές ἐπέλεξαν συλλογικὰ σὲ διάφορες εὐκαιρίες τὴν ἀνανέωση τῆς Οἰκουμενιστικῆς συστρατεύσεώς τους, παρὰ τὸ ὅτι σὲ κάποιες περιστάσεις παραδέχθηκαν ὅτι τὸ «Π.Σ.Ε.» ἀπομακρύνεται συνεχῶς καὶ σταθερῶς ἀπὸ τὴν Εὐαγγελικὴν Ἀλήθεια καὶ Ἠθική.

Σχετικὰ πρόσφατα, μέσῳ τῆς ψευδο-συνόδου τοῦ Κολυμβαρίου στὴν Κρήτη τὸν Ἰούνιο τοῦ 2016, ἐπιβεβαίωσαν ἐπισήμως καὶ εὐχαρίστως τὴν τραγικὴ τους συμπερίληψη στὸ «Π.Σ.Ε.», καυχόμενοι μάλιστα ὅτι «συμβάλλουν δι' ὅλων τῶν εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῶν μέσων διὰ τὴν προώθησιν τῆς εἰρηνικῆς συνυπάρξεως καὶ τῆς συνεργασίας ἐπὶ τῶν μειζόνων κοινωνικοπολιτικῶν προκλήσεων» (§ 17 κειμένου «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν Χριστιανικὸν κόσμον»). Ἔτσι ὅμως ἀπέδειξαν τὴν σοβαρὴ πνευματικὴ τύφλωσή τους καὶ τὴν ἐθελούσια ἀποστατικὴν κατὰπτωσὴν τους.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, εἶναι ἀνάγκη νὰ τονισθεῖ ὅτι ἡ ψευδο-σύνδος αὐτὴ τοῦ 2016 διὰ τοῦ μόλις ἀναφερθέντος κειμένου της, εἰσήγαγε τὸν ὄρο Οἰκουμενικὴ Κίνησις (§ 4) χωρὶς νὰ αἰσθανθεῖ τὴν ἀνάγκη νὰ ἐξετάσει καὶ νὰ ἀξιολογήσει τί εἶναι αὐτὴ ἡ Οἰκουμενικὴ Κίνησις, ποιά ἦταν ἡ διαδρομὴ καὶ ἐξέλιξίς της ἐπὶ ἕναν ὀλόκληρον αἰῶνα, καὶ κατὰ πόσον ὠφέλησε ἢ ἔβλαψε τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, βάσει βεβαίως τοῦ Πατερικοῦ Παραδοσιακοῦ κριτηρίου· διότι τὸ κύριο ἐνδιαφέρον ἐστιάζεται ἀκριβῶς σὲ αὐτό: κατὰ πόσον ὁ σύγχρονος Οἰκουμενισμὸς εἶναι ἢ δὲν εἶναι συμβατὸς μετὰ τὴν πίστιν καὶ τὴν ζωὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡ δὲ ἐπίκλησις γενικῶς καὶ ἀορίστως τῆς «οἰκουμενικῆς ἀποστολῆς» τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὅπως ἐκφράσθηκε διὰ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων (§ 3), δὲν ἔχει καμιά ἀπολύτως σύνδεσιν καὶ σχέσιν μετὰ τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν, ἀλλὰ βρίσκεται ἀκριβῶς στὸν ἀντίποδά της. Οἱ ὁμόηχες λέξεις στὴν περίπτωσιν αὐτὴν δὲν βοηθοῦν καθόλου τοὺς Οἰκουμενιστές, ἀλλὰ μᾶλλον τοὺς καθιστοῦν ἔτι περισσότερον αὐτοκατακρίτους.

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν, εἰσερχόμαστε στὴν παρουσίασιν τοῦ θέματός μας.

● **Ε**ν ὄψει τῆς 11ης Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ «Π.Σ.Ε.», συνεκλήθη «Διορθόδοξη Προπαρασκευαστικὴ Διάσκεψη» τὸν Μάιο τοῦ 2022 στὸ Παραλίμνι τῆς Κύπρου, ὅπου φιλοξενήθηκε ἀπὸ τὴν Μητρόπολη Κωνσταντίας καὶ Ἀμμοχώστου. **Σ**τὴν Διάσκεψη αὐτῇ, ὅπως ἔχει ἐπικρατήσῃ Οἰκουμενιστικῶς, συμμετεῖχαν καὶ οἱ λεγόμενοι «Ἀνατολικοὶ Ὁρθόδοξοι», δηλαδὴ οἱ Ἀντι-χαλκηδόνιοι, οἱ ὁποῖοι λογίζονται καὶ ἀντιμετωπίζονται εἰδικῶς ἀπὸ τὸ «Π.Σ.Ε.» ὡς **μέλη τῆς εὐρύτερης «ὀρθοδόξου οἰκογενείας ἐκκλησιῶν»!** (βλ. Ἰστότοπο «Famagusta news» τῆς 10-5-2022). **Ἄ**ν τοῦτο ἀποτελεῖ καὶ συνιστᾷ «ὀρθόδοξη προπαρασκευή», μποροῦμε νὰ συμπεράνουμε τί εἶδους «ὀρθοδοξία» θὰ ἐκόμιζε αὐτὴ ἢ «οἰκογένεια ἐκκλησιῶν» στὴν Γενικὴ Συνέλευση τοῦ «Π.Σ.Ε.»!...

Ἡ 11η Γενικὴ Συνέλευση τοῦ «Π.Σ.Ε.» συνεκλήθη στὴν Καρλσρούη τῆς Γερμανίας ἀπὸ 31 Αὐγούστου - 8 Σεπτεμβρίου 2022, μὲ γενικὸ θέμα: **«Ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ κινεῖ τὸν κόσμον πρὸς τὴ συμφιλίωση καὶ ἐνότητα».** **Σ**υγκέντρωσε περισσότερους ἀπὸ 4.000 συμμετέχοντες, προερχόμενους ἀπὸ 120 χῶρες τοῦ κόσμου καὶ ἀντιπροσωπεύοντες 352 «ἐκκλησίες-μέλη». **Ἡ** Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος τοῦ Νέου Ἡμερολογίου ἐκπροσωπήθηκε ἀπὸ πολυμελῆ ἀντιπροσωπία μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν μητροπολίτη Νέας Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας Γαβριήλ. **Σ**τὸ τέλος τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνελεύσεως ἐγκρίθηκε «Δήλωση», ἡ ὁποία **«καλεῖ γιὰ παγκόσμια κατάπαυση τοῦ πυρὸς καὶ ἀνανεωμένη δέσμευση γιὰ εἰρήνη»** (βλ. Ἰστότοπο ecclesia.gr, «Ἱερά Σύνοδος», «Ἐπιτροπές», στήλη «Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν Διορθοδόξων καὶ Διαχριστιανικῶν Σχέσεων», ἐνότητα: «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν»).

Τῆς ἀντιπροσωπίας τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἡγήθη ὁ μητροπολίτης Χαλκηδόνος Ἐμμανουήλ, ὁ δὲ Οἰκουμενιστὴς πατριάρχης Βαρθολομαῖος ἀπηύθυνε χαιρετισμὸ τηλεδιασκεπτικῶς, συμμετεῖχαν ἀντιπρόσωποι ἐπισήμων τοπικῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν, καθὼς καὶ ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας Ἰωάννης. **Ο** Χαλκηδόνος Ἐμμανουήλ στὸ μῆνυμά του πρὸς τὴν Συνέλευση

μίλησε περὶ τῆς «θυσιαστικῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ», περὶ τῆς «κλιματικῆς ἀλλαγῆς» καὶ ἄλλων τοιούτων, ἔκλεισε δὲ ὡς ἑξῆς: «Ὁ διχασμὸς μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν στὸν ὁποῖο σκοπεύουμε νὰ ἀνταποκριθοῦμε προσευχόμενοι γιὰ τὴν Ἐνότητα τῶν Ἐκκλησιῶν, εἶναι μία πνευματικὴ πληγὴ, μὲ κοινὲς εὐθῦνες –εἴτε ἀποδεκτὲς εἴτε ὄχι» (βλ. Ἰσότοπο «Orthodox Times» τῆς 1-9-2022).

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν Οἰκουμενιστικὴ κακοδοξία εἶχε ἐπισημάνει πρὸ μισοῦ αἰῶνος ὁ Ἅγιος Μητροπολίτης Φιλάρετος τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς, ὅταν ἔγραφε τὰ ἑξῆς στὴν «Δευτέρα Ἐπιστολὴ Πόνου» πρὸς τοὺς Προκαθημένους καὶ τοὺς Ἀρχιερεῖς ὄλων τῶν ἐπισήμων τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τὴν Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ τοῦ 1972: «Υπὸ τὸ πρῖσμα τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως εἶναι αὐτονόητον, ὅτι ἀμφοτέραι αἱ πλευραὶ (Ὁρθοδόξων καὶ Αἰρετικῶν) τυγχάνουν ἰσοδυνάμως ἐν δικαίῳ καὶ ἐν ἀδίκῳ, καὶ τοῦτο ἐφαρμόζεται ἐξ ἴσου εἰς τε τοὺς Καθολικοὺς καὶ τοὺς Προτεστάντας» (βλ. ἡμέτερο ἔργο, Ὁ Ἅγιος Φιλάρετος τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς – Ἕνας Σύγχρονος Ἀσκητῆς καὶ Ὁμολογητῆς Ἱεράρχης, 2015, σελ. 174).

Οἱ ἐργασίες τῆς Συνελεύσεως στὴν Καρλσρούη περιελάμβαναν συζητήσεις γιὰ εὐρύτατο φάσμα θεμάτων ποὺ ἀντιμετωπίζει ἡ ἀνθρωπότητα, ἐπίσης ὁμάδες μελέτης καὶ ἐργασίας, «στρογγυλὲς τράπεζες», κοινὲς προσευχὲς, ποικίλες ἐκδηλώσεις καὶ «καλλιτεχνικὰ δρώμενα» –ἐννοεῖται μέσα σὲ ἕνα καθαρὰ κοσμικὸ πλαίσιο, συνεντεύξεις τύπου, ὅπως καὶ σειρὰ Ψηφισμάτων γιὰ τὸν πόλεμο στὴν Οὐκρανία καὶ σὲ ἄλλες περιοχές, γιὰ τοὺς ἰθαγενεῖς πληθυσμοὺς ποὺ ἀπειλοῦνται ἢ ὑφίστανται διακρίσεις σὲ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου, γιὰ τὴν Οἰκολογία, γιὰ τὴν «ὑπέρβαση τῆς ξενοφοβίας καὶ τοῦ ρατσισμοῦ» κ.λπ. Ἐπίσης, συζητήθηκαν θέματα γιὰ τὴν ἀλληλεγγύη πρὸς τοὺς διωκομένους Χριστιανοὺς σὲ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου, γιὰ τὴν θέση τῶν Χριστιανῶν στοὺς Ἅγίους Τόπους, γιὰ τὴν εἰρηνικὴ συμβίωση στὴν Εὐρώπη, γιὰ «τὶς συνέπειες τῆς πανδημίας τοῦ covid-19» κ.ἄ. Δὲν ἔλειψε φυσικὰ ἡ καθιερωμένη παρουσία ἰθαγενῶν χορευτῶν μὲ τὶς ἐξωτικὲς τελετὲς τους, ὅπως καὶ ἀντι-

προσώπων άλλων θρησκευτῶν, ἐφ' ὅσον οἱ Διαθρησκευτικὲς σχέσεις ἀποτελοῦν σημαντικὴ παράμετρο τοῦ «Π.Σ.Ε.».

Εἰδικῶς ὡς πρὸς τὸ Οὐκρανικόν, περίοπτη θέση εἶχαν οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ὑπὸ τὸν φερόμενο ὡς Κιέ-

βου Ἐπιφάνιο «Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας», προκειμένου βεβαίως νὰ μεταφέρουν τὴν δική τους ἐκδοχὴ ὡς πρὸς τὰ διαδραματιζόμενα στὴν χώρα τους, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπικρατοῦσα γενικῶς Δυτικὴ ἄποψη καὶ ἀντίληψη.

Ὅμως, ἐπειδὴ ἐτέθη ἐξ ἀρχῆς ἀμφισβήτηση γιὰ τὸ βᾶσιμο συμμετοχῆς τῆς ἀντιπροσωπίας τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας στὴν Γενικὴ αὐτὴ Συνέλευση, ὑπῆρξε συνάντηση τῆς ἡγεσίας τοῦ «Π.Σ.Ε.» μὲ τὴν ἀντιπροσωπία τοῦ ἐν λόγῳ Πατριαρχείου τὴν 1-9-2022, *«κατὰ τὴν ὁποῖαν ὑπογραμμίσθηκε ὅτι τὸ ΠΣΕ ὀφείλει νὰ παραμείνει ἀνοικτὸς χῶρος γιὰ διάλογο ὄλων τῶν Χριστιανῶν καὶ δὲν μπορεῖ καὶ λόγος νὰ γίνῃ γιὰ κάποιου εἶδους ἀπομόνωση τῆς ἀντιπροσωπίας τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στὴν Γενικὴ Συνέλευση»* (βλ. Ἰστοτόπο Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας, Εἰδήσεις, 8-9-2022: «Ὁλοκληρώθηκε ἡ ΙΑ΄ Γενικὴ Συνέλευση τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν»).

Ἐκ τούτου καταλαβαίνουμε ὅτι τὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας, φοβούμενο πιθανὴ ἀπομόνωση ἢ ἀκόμη καὶ ἀποπομπή του ἀπὸ τὸ «Π.Σ.Ε.», λόγῳ τοῦ πολέμου στὴν Οὐκρανία, θεωρεῖ δυστυχῶς ἐπιτυχία τὸ γεγονός ὅτι δὲν ὑφίσταται κυρώσεις, οἱ ὁποῖες ἔστω καὶ ἄκον θὰ τὸ ἀπομάκρυναν ἀπὸ τὸν παναιρετικὸ αὐτὸ Διαχριστιανικὸ Ὄργανισμό. Πάντως, γιὰ νὰ μετριάσει τοὺς πιθανοὺς ἐνδοιασμοὺς στὸν χῶρο του, τὸ ἐν λόγῳ Πατριαρχεῖο ἔγραψε στὸ ὡς ἄνω δημοσίευσμά του ὅτι, *«οἱ ἀντιπρόσωποι ἀναγνώρισαν τὶς ὑφιστάμενες μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ ΠΣΕ θεολογικὲς, κανονικὲς καὶ λοιπὲς διαφορὲς, ὥστόσο ἐξέφρασαν τὴν ἐπιθυμία νὰ συνδράμουν καὶ ἐφεξῆς ἀπὸ κοινῶν στὴν ἀνάπτυξη τῆς διαχριστιανικῆς συνεργασίας καὶ τῆς μαρτυρίας τοῦ κόσμου γιὰ τὴν εὐαγγελικὴ διδασκαλία»*. Καμιὰ δὲ ἀναφορὰ δὲν ἔκαναν στὴν «Δήλωση γιὰ τὴν Ἐνότητα» τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως, περὶ τῆς ὁποίας ἀναφερόμεθα ἐν συνεχείᾳ, ὥστε νὰ διαφοροποιηθοῦν ἐπίσημα ἀπὸ τὸν αἰρετικὸ χαρακτήρα τῆς.

● Σημειωτέον, ὅτι στὸ νέο ὀκταμελὲς προεδρεῖο τοῦ «Π.Σ.Ε.», ἐξελέγη καὶ ὁ μητροπολίτης Κωνσταντίας καὶ Ἀμμοχώστου Βασίλειος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, θέση πού ἕως τώρα κατεῖχε ὁ μητροπολίτης Τιργοβιστίου Νήφων τοῦ Πατριαρχείου Ρουμανίας.

● Αὐτὸ ὅμως πού μᾶς ἐνδιαφέρει περισσότερο, εἶναι ἡ βσέλιδη «**Δήλωση γιὰ τὴν Ἐνότητα**» (**Unity Statement**), ἡ ὁποία ἐνεκρίθη ἀπὸ τὴν Συνέλευση (Document No A 05 rev 1, στὸν ἐπίσημο Ἰστότοπο τοῦ «Π.Σ.Ε.»). **Ἡ** Δήλωση αὐτή, σύμφωνα μὲ τὴν Οἰκουμενιστικὴ κατευθύνσεως Ἀκαδημία Θεολογικῶν Σπουδῶν Βόλου: «**συνόψισε τοὺς θεολογικοὺς ἄξονες πού πρέπει νὰ διέπουν τὴν προσπάθεια τῶν Χριστιανῶν γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῆς μεταξύ τους κοινωνίας**» (βλ. Δελτίο Τύπου τῆς 22-9-2022 στὸν Ἰστότοπο αὐτῆς).

Παραδόξως, στὴν σχετικὴ ἐνότητα περὶ τοῦ «Π.Σ.Ε.» τῆς «Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν Διορθοδόξων καὶ Διαχριστιανικῶν Σχέσεων» στὸν Ἰστότοπο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐνῶ ἀρχικῶς δημοσιεύθηκε σχετικὴ ἀναφορὰ στὸ κείμενο αὐτὸ μὲ παραπομπὴ στὸ ἀγγλικὸ πρωτότυπο, **κατόπιν τὸ δημοσίευμα αὐτὸ «ἐξαφανίσθηκε» (!) καὶ πλέον δὲν ὑπάρχει!** **Ἀ**λήθεια, τί σημαίνει αὐτὴ ἡ παράδοξη συμπεριφορὰ; **Γ**ιατί αὐτὴ ἡ ξαφνικὴ ἐξαφάνιση; **Ἄ**s ἀναρωτηθεῖ ὁ κάθε καλοπροαίρετος ἀναγνώστης, καὶ ἄs ἐξαγάγει τὰ συμπεράσματά του, βάσει καὶ ὅσων θὰ ἀκολουθήσουν ἐν συνεχείᾳ...

Τί κείμενο εἶναι λοιπὸν αὐτὸ, περὶ τοῦ ὁποίου ἡ μὲν Ἀκαδημία Θεολογικῶν Σπουδῶν Βόλου μᾶς βεβαιώνει ὅτι συνοψίζει τοὺς «θεολογικοὺς ἄξονες» (!) τῆς προσπάθειας «**γιὰ ἀποκατάσταση τῆς κοινωνίας μεταξύ τῶν Χριστιανῶν**», ἐνῶ ἡ καθ' ὑλὴν ἀρμόδια «Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ» τῆς Καινοτόμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος σπεύδει νὰ τὸ «ρίψει στὴν λήθη», διότι προφανῶς προξενούσε ἢ ἀνεμένετο νὰ προξενήσει τριγμούς καὶ προβλήματα ἐντὸς αὐτῆς;

Ἦδη πάντως ἡ Οἰκουμενιστικὴ ἀναφορὰ ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία τοῦ Βόλου περὶ «**ἀποκαταστάσεως κοινωνίας**», καὶ ὄχι κατὰ Θεὸν ἐνόητος διὰ τῆς εἰσαγωγῆς ἐν μετα-

νοία τῶν ἀλλοτριωμένων ἑτεροδόξων στὸν Οἶκο τοῦ Πατρὸς, καταδεικνύει πασιφανῶς τὸ Οἰκουμενιστικὸ πιστεύω καὶ ὄραμα. Διότι καὶ τὸ κείμενο περὶ τῆς Ἐνότητος αὐτῆς τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως

τοῦ «Π.Σ.Ε.» ἀπηχεῖ τὸν ἴδιο ἀκριβῶς ἀπαράδεκτο τρόπο σκέψεως τῶν προηγουμένων παρομοίων Γενικῶν Συνελεύσεων πού εἶχαν προηγηθεῖ στὸ Πόρτο Αλέγκρε τῆς Βραζιλίας (2006) καὶ στὸ Μπουσάν τῆς Νοτίου Κορέας (2013).

Τὰ κατὰ πάντα ἀπορριπτέα καὶ καταδικαστέα ἐκεῖνα κείμενα ἀπὸ Ὁρθοδόξου πλευρᾶς εἶχαν δεχθεῖ τότε τὴν σφοδρὴ κριτικὴ κάποιων ἐκ τῶν θεωρουμένων ὡς «παραδοσιακῶν Ἀρχιερέων» τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, διότι ὅπως ἀνέφερε εἰς ἕξ αὐτῶν, «ἐλλεῖπει ἐκπεφρασμένης καὶ ἐπισήμου ὀρθοδόξου διαφοροποιήσεως» ἐθεωροῦντο (καὶ θεωροῦνται) ὡς «κοινὴ ὁμολογία» τῶν μελῶν τοῦ «Π.Σ.Ε.», «δυστυχῶς, καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας»!

Δηλαδή τότε ὑπῆρχε πρόβλημα, καὶ τώρα πού τὰ πράγματα ὅλο καὶ χειροτερεύουν, δὲν ὑπάρχει; Παρῆλθε ἐξάμηνον ἀπὸ τὴν «Δήλωση Ἐνότητος» τοῦ «Π.Σ.Ε.» στὴν Καρλσρούη καὶ οὐδεὶς μέχρι σήμερα –ἀπ’ ὅσο γνωρίζουμε– ἐπέδειξε τὴν εὐαισθησία νὰ ἐκφράσει τὴν σοβαρὴ κριτικὴ ἀποτίμηση αὐτῆς, ὅπως καὶ τὴν διαφοροποίηση, καὶ βεβαίως ὄχι μόνον νὰ ἀρκεσθεῖ σὲ αὐτό, ἀλλὰ νὰ ἀναλάβει τίς σοβαρὲς εὐθύνες πού τοῦτο συνεπάγεται, διότι διαφορετικὰ συνεχίζεται ἕνας ἀτέρμων χαρτοπόλεμος χωρὶς κανένα οὐσιαστικὸ ἀποτέλεσμα.

Ὅπως ἀντιλαμβανόμαστε, μετὰ καὶ τὴν ψευδο-σύνοδο τοῦ Κολυμβαρίου, ἡ ὁποία παρέσχε ἔγκριση τῆς αἰρετικῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, ἡ δραματικὴ κατάπτωση δὲν φαίνεται νὰ συναντᾷ ἔστω καὶ τὴν στοιχειώδη ἀντίδραση ἐκ τῶν ἔσω!...

Παρουσιάζουμε ἐν τούτοις τὰ κύρια σημεῖα τοῦ αἰρετικοῦ αὐτοῦ Κειμένου τῆς Δηλώσεως περὶ Ἐνότητος, τῆς «κοινῆς ὁμολογίας» δηλαδή τῶν «μελῶν-ἐκκλησιῶν» τοῦ «Π.Σ.Ε.» (τί ἄλλο εἶναι ἕνα κείμενο πού συνομολογεῖται;), γιὰ νὰ κατανοηθεῖ τὸ μέγεθος τῆς ἐκτροπῆς τῶν ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἐξακολουθοῦν ἐν τούτοις νὰ φέρονται ἐξουσιαστικῶς, ὅπως καὶ τιμωρητικῶς ἔναντι κάθε Ὁρθοδόξου ἀντιδράσεως ὁποθενδήποτε προερχομένης πρὸς μείζον κρῖμα αὐτῶν.

Προηγουμένως, τίθεται τὸ ρητορικό ἐρώτημα: πῶς γιὰ τοὺς Νεοσημερολογίτες εἶναι στ' ἀλήθεια ἐν Χριστῷ ἀδελφοί τους οἱ 352 «ἐκκλησίες» τοῦ «Π.Σ.Ε.», ἀλλ' ὄχι οἱ Ἀντι-οικουμενιστὲς τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου στὴν Ἑλλάδα καὶ ἄλλοῦ, τοὺς ὁποίους μεταχειρίζονται μὲ περιφρόνηση καὶ ἀπαξίωση; Εἶναι λοιπὸν οἱ ἑταῖροι τους στὸ «Π.Σ.Ε.» «βαπτισμένοι» καὶ τοὺς δέχονται στὶς τελετές τους κανονικά, ἀλλ' ὄχι οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου οἱ τηροῦντες κατὰ τύπον καὶ οὐσίαν τὰ τῆς Πίστεως; Πῶς νὰ χαρακτηρισθεῖ αὐτὴ ἡ ὑπερμεγέθης ἀσυνέπεια καὶ ποιά σκοπιμότητα ὑπηρετεῖ;

Ἐμεῖς πάντως δὲν θὰ παύσουμε –μὲ πόνο καὶ ἀγάπη– νὰ ὀρθοτομοῦμε τὸν λόγον τῆς Ἀληθείας, ὄχι γιὰ νὰ διαπομπεύσουμε καὶ νὰ αὐτο-δικαιωθοῦμε, ἀλλὰ ἀπὸ χρέος εὐθύνης ἔναντι τῆς ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, τὴν ὁποίαν παιδιόθεν ὑπηρετοῦμε μὲ ὅλες τὶς μικρὲς δυνάμεις μας, ὅπως καὶ ἔναντι τῶν ἀνθρώπων.

• **Τὸ** κείμενο τῆς «Δηλώσεως γιὰ τὴν Ἐνότητα» εἶναι ἕνα καθαρὰ Οἰκουμενιστικὸ/Οὐμανιστικὸ Διάγγελμα, χωρὶς καμιά οὐσιαστικὰ κάθετη ἀναφορὰ στὸν Θεὸ ὡς ἀρχικὸ καὶ ἔσχατο παράγοντα Ἐνότητος, χωρὶς καμιά ἔνδειξη ἢ διάθεση καὶ προσμονὴ γιὰ ἔνωση καὶ κοινωνία μαζί Του στὴν αἰωνιότητα. **Ὅλο** τὸ περιεχόμενο ἀναφέρεται ὀριζοντίως στὸ τί ζοῦμε, τί ἤδη βιώνουμε («ἀτελής κοινωνία ἐκκλησιῶν» μὲ σαφῆ ἀποδοχὴ τοῦ βαπτίσματος ἀπάντων), τί προσδοκοῦμε ὡς κλήση ἐνότητος ἐδῶ στὴν γῆ, μὲ ἀποδοχὴ καὶ νομιμοποίηση τῶν «θεολογικῶν ποικιλιῶν» («ἐνότητα σὲ πλοῦτο ποικιλομορφίας»), οἱ ὁποῖες ὀφείλονται σὲ διάφορες «θεολογικὲς παραδόσεις» καὶ σὲ διάφορους πολιτικο-εθνικο-ιστορικοὺς παράγοντες· ἐπὶ τοῦ παρόντος βιώνεται «ἀνταλλαγὴ δωρεῶν καὶ ἀμοιβαίας συσχετίσεως», σὲ περίπτωση δὲ ἀπομακρύνσεως ἀλλήλων, «θὰ ὑπάρξει πτωχοποίησης ἀπάντων»!

Ἡ «πορεία ἐνοποιήσεως τῶν ἐκκλησιῶν» τίθεται στὴν ὑπηρεσία ἐνοποιήσεως τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῆς δημιουργίας. **Ἡ** ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ τίθεται ἐπίσης στὴν ὑπηρεσία τῆς ὠθήσεως γιὰ συμφιλίωση καὶ ἐνότητα. **Θ**εωρεῖται ὅτι ἤδη ὑπάρχει συμφωνία τῶν «μελῶν ἐκκλησιῶν» σὲ περισσότερα σημεῖα

ἀπὸ ὅσα ὑπάρχει διαφωνία σὲ ὄψεις τῆς ἀποστολικῆς πίστεως, τῆς κατανοήσεως τῶν μυστηρίων καὶ τῆς προσταγῆς γιὰ διακονία τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμον.

Ἐκφράζεται ἀκόμη ἡ βαθιὰ δέσμευση γιὰ τὴν ἐνότητα, τὴν «οἰκουμενικὴ πνευματικότητα» καὶ τὴν ἐκκλησιολογία, μὲ ἐναρκτήριο σημεῖο τὸ βάπτισμα. Γίνεται λόγος περὶ κοινῆς σκέψεως τοπικὰ καὶ παγκόσμια γιὰ τὴν Ἐκκλησία, ὅπως καὶ κοινῆς διακηρύξεως τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς διακονίας τοῦ κόσμου. **Ἡ κοινὴ πορεία τους θεωρεῖται «κοινὸ προσκύνημα» ποὺ βέβαια προβλέπει «κοινὴ προσευχή».**

Βεβαιώνεται ὅτι «ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ πνευματικὴ πηγὴ τῆς Οἰκουμενικῆς κινήσεως» – ὅμως ὑπάρχει Ἀγάπη Χριστοῦ χωρὶς Ἀλήθεια Χριστοῦ; – ὁ Ὅποιος – σύμφωνα μὲ τὴν «Δήλωση» – μᾶς ζητεῖ νὰ συμβαδίζουμε, μᾶς ὑποχρεώνει νὰ συμπροσευχόμαστε καὶ μᾶς ὠθεῖ νὰ ἀνταποκριθοῦμε στὴν πρόσκλησή Του νὰ εἴμαστε ἓνα στὸ πνεῦμα καὶ στὸν νοῦ. **Ἡ ποιότητα τῆς σχέσεως «μεταξὺ μας καὶ μεταξὺ τῶν ἐκκλησιῶν μας» θὰ ἐμπνεύσει τὸ ταξίδι μας καὶ τὴν συνεργασία μας πρὸς τὴν «πλήρη ὁρατὴ κοινωνία γιὰ τὴν ὁποῖαν ὁ Χριστὸς προσευχήθηκε (Ιω. 17:20-23)». **Τ**ονίζεται ὁ ὅρος «Οἰκουμενισμὸς τῆς καρδιάς» καὶ ἐπίσης περιλαμβάνεται καὶ ἡ ἔννοια τῆς «μετανοίας», ἡ ὁποία «θὰ καθάρει καρδιά, νοῦ καὶ θέληση γιὰ ἀληθινὸ ἐναγκαλισμὸ ἀλλήλων καὶ γιὰ μαρτυρία ἀγάπης στὸν κόσμον».**

Ἐκφράζονται ἐπίσης εὐχές γιὰ τὴν ἀπὸ κοινοῦ ἀντιμετώπιση τῶν κινδύνων καὶ τῶν δεινῶν τοῦ κόσμου καὶ γιὰ προσφορὰ ἀλλήλων πρὸς ἀλληλο-ενδυνάμωση σὲ μιὰ «μεταμορφωτικὴ μαθητεία». **Ὅπως ἐπίσης καὶ εὐχές, γιὰ ἓναν κόσμον χαρᾶς, δικαιοσύνης καὶ εἰρήνης.**

• **Ὅ**λη αὐτὴ ἡ Οἰκουμενιστικὴ φλυαρία, καθαρὰ προτεσταντικῆς φύσεως, κατανοοῦμε ὅτι μὲ κανένα τρόπο δὲν δύναται νὰ θεωρηθεῖ ὅτι ἐκφράζει στοιχειωδῶς τὴν Ὁρθόδοξη θέση καὶ μαρτυρία.

Γιὰ νὰ μὴν παραθέσουμε δὲ δικὴ μας ἀνάλυση περὶ τούτου, ἀρκοῦμαστε στὴν προσαγωγή τῆς μαρτυρίας τοῦ περιφήμου Καθηγητοῦ τῆς Ὁρθοδόξου Δογματικῆς Θεολογίας καὶ ἐμπειρικοῦ Διδασκάλου τῆς Πίστεως ἀγίου Γέροντος Ἰουστίνου Πόποβιτς, ἡ ὁποία εἶναι καταπέλτης:

«Ἀφοῦ οὕτως ἔχουν τὰ πράγματα, τότε διὰ τὸν παπικόν-

προτεσταντικὸν Οἰκου-
μενισμόν μὲ τὴν ψευδο-
εκκλησίαν του καὶ τὸν
ψευδοχριστιανισμόν
του δὲν ὑπάρχει διέξο-
δος ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδόν
του, ἄνευ ὀλοψύχου με-

τανοίας ἐνώπιον τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδόξου
Καθολικῆς Ἐκκλησίας Του. **Ἡ** μετάνοια εἶναι τὸ φάρμακον δι'
ἐκάστην ἁμαρτίαν, φάρμακον δοθέν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν
μόνον Φιλάνθρωπον.

»Ἄνευ τῆς μετανοίας καὶ τῆς εἰσδοχῆς εἰς τὴν Ἀληθινὴν
Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀφύσικον καὶ ἀδιανόητον νὰ
ὀμιλῇ τις περὶ τῆς ἐνώσεως “τῶν Ἐκκλησιῶν”, περὶ τοῦ δια-
λόγου τῆς ἀγάπης, περὶ τοῦ *intercommunio* (διακοινωνίας). Τὸ
σπουδαιότερον ὅλων εἶναι νὰ γίνῃ τις “σύσσωμος” τοῦ Θεαν-
θρωπίνου σώματος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ τούτου
κοινωνὸς τῆς ψυχῆς τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ
κληρονόμος ὅλων τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν τοῦ Θεανθρώπου».

Καὶ συνεχίζει οὐρανοσόφως: «**Ο** γυμνὸς ἠθικιστικὸς μι-
νιμαλισμὸς καὶ ὁ ἀνθρωπιστικὸς εἰρητισμὸς τοῦ συγχρόνου
Οἰκουμενισμοῦ πράττουν μόνον ἓν πρᾶγμα: φέρουν εἰς φῶς
τὰς φυματικὰς οὐμανιστικὰς ρίζας των, δηλαδὴ τὴν ἀρρω-
στημένην φιλοσοφίαν των καὶ τὴν κατ' ἄνθρωπον, “κατὰ τὴν
παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων” (Κολ. 2, 8), ἀνίσχυρον ἠθικὴν των.
Φανερώνουν ἐπὶ πλέον τὴν κρίσιν τῆς ἀνθρωπιστικῆς πίστε-
ως των εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν δοκητικὴν ἀναισθησίαν των
διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδὴ διὰ τὴν ἀποστολικὴν
καὶ καθολικὴν συνέχειάν της, ἐν τῇ ἀληθείᾳ καὶ ἐν τῇ χάριτι.
Ο δὲ ἀποστολικὸς ἀγιοπατερικὸς θεονοῦς καὶ ἡ ὀρθοφροσύ-
νη εὐαγγελίζονται διὰ τοῦ στόματος τοῦ Ἁγίου Μαξίμου τοῦ
Ὁμολογητοῦ τὴν ἐξῆς ἀλήθειαν τῆς πίστεως: “**Ἡ** γὰρ πίστις
βάσις ἐστὶ τῶν μετ' αὐτὴν, ἐλπίδος λέγω καὶ ἀγάπης, βεβαί-
ως τὸ ἀληθὲς ὑφεστῶσα” (PG 90, στλ. 1189A)» (βλ. Αρχιμ. Ιουστίνου
Πόποβιτς, Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ Οἰκουμενισμὸς, ἔκδ. Ἱερᾶς Μονῆς
Ἀρχαγγέλων Τσέλιε, Βάλιεβο-Σερβία, ἄ.χ., σελ. 225, 227-228).

Κατόπιν τούτων, εἶναι πασιφανὲς ὅτι οἱ ἐξ ὀρθοδόξων
Οἰκουμενιστῆς μετὰ ἓναν αἰῶνα ἀκατασχέτου Οἰκουμενι-
στικῆς δραστηριότητος καὶ διαβρώσεως, ὑπέστησαν πνευ-
ματικὴ ἀναισθησία καὶ ἀφαίμαξη. **Ἐ**χασαν τὰ κριτήρια καὶ

περιεπλάκησαν σὲ δίνη οἰκτρῆ ἀντι-εκκλησιαστικότητος καὶ ἢ διαπίστωση αὐτῆ εἶναι πάρα πολὺ στενόχωρη καὶ ἀπογοητευτική.

Ἄς ἀναλογισθοῦν ὅτι ὄχι ἐμεῖς οἱ ταπεινοὶ καὶ εὐτελεῖς, ἀλλ' ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ καλεῖ αὐτοὺς σὲ μετάνοια καὶ διόρθωση ἐσπευσμένως: **Εἶναι** ὥρα ἐγέρσεως ἀπὸ τὸν λήθαργο τῆς Οἰκουμενιστικῆς ναρκώσεως!

Ἐμεῖς ἀρκοῦμαστε σὲ μιὰ ὑμνολογικὴ ὑπενθύμιση ἀπὸ τὸν πνευματοφόρο κάλαμο τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, γιὰ νὰ στρέψουμε τὴν προσοχὴ ὄλων στὴν λησμονημένη μαθητεία μας, ἄν πράγματι ποθοῦμε τὴν αἰώνιο σωτηρία ἐν τῇ ἀγίᾳ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ:

«Δεῦτε καθαρᾷ τῇ καρδίᾳ, καὶ νηφαλέᾳ διανοίᾳ, τῆς τοῦ Βασιλέως θυγατρὸς, τῆς Ἐκκλησίας τὴν ὠραιότητα, ὑπὲρ χρυσοῖον λάμπουσαν, κατανοοῦντες μεγαλύνωμεν.

»Χαῖρε καὶ εὐφραίνου ἡ Νύμφη (Ἐκκλησία), τοῦ Βασιλέως τοῦ μεγάλου, κατοπτριζομένη τηλαυγῶς, τοῦ σοῦ Νυμφίου τὴν ὠραιότητα, σὺν τῷ λαῷ σου κράζουσα· Σὲ Ζωοδότα μεγαλύνωμεν» (βλ. Μηναῖον Δεκεμβρίου θ', Κανόνας τῶν Ἐγκαινίων, Ὡδὴ θ').

Μόνον διὰ τῆς τοιαύτης πνευματικῆς ἐπιγνώσεως, ἀνακαινίσεως καὶ στάσεως θὰ εἴμαστε ἀληθινοὶ Μάρτυρες καὶ Ὁμολογητὲς τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας στοὺς ἐγγὺς καὶ τοὺς μακρὰν. **Ἡ** μετανοητικὴ, μεταμορφωτικὴ, δοξολογικὴ, καθάρσιος στάση καὶ ἀποστολὴ ἐξαγιάζει ἐμᾶς καὶ τὸ περιβάλλον μας καὶ διαχέεται εὐρύτερα σὲ ὅσους καλοπροαιρέτους ἀνθρώπους ἔχουν τὰ κριτήρια καὶ τίς προϋποθέσεις γιὰ ἀναγέννηση «ἐξ ὕδατος καὶ πνεύματος» (Ἰω. 3, 5). **Ἀμήν!**

† Ὁ Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος ΚΛΗΜΗΣ

Φεβρουάριος 2023

(*) Βλ. <https://imlp.gr> • Ἐπιμέλ. ἡμετ.